

περιεχόμενα

editorial

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Κωνσταντίνος Τσουκαλάς- Οι ηθικολογικές και ανιστόρητες ερμηνείες της κρίσης αθρώνουν την πολιτική εξουσία

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αναζητώντας την ουτοπία μέσα στην πραγματικότητα- Πέμπτη Ετήσια Διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλαντζά

2. Η εξέγερση στο Ουισκόνσιν: Τα γεγονότα που εξαφάνισαν τα ελληνικά ΜΜΕ
3. Μια συζήτηση με τον Έρικ Όλιν Ράιτ για τις κοινωνικές τάξεις και τη μετάβαση στο σοσιαλισμό
4. Αυστρία: «Εκστρατεία κατά της δεξιάς»
5. Πολιτικά σεμινάρια με την Νεολαία ΣΥΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ TRANSFORM!

1. Κρίση στην Ευρώπη- Κρίση της Ευρώπης
2. Στρατηγικές Προοπτικές της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Ευρώπη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. Βιβλιοπαρουσίαση - Διανοητική εργασία, κοινωνικά κινήματα και έξοδος από την κρίση
2. Το 9ο τεύχος του περιοδικού transform!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Θερινό Πανεπιστήμιο 2012 της Ευρωπαϊκής Αριστεράς: «Λαοί της Ευρώπης, Ενωθείτε!»
2. Παρουσίαση του transform! 9 στο στέκι της Νεολαίας Συνασπισμού

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

editorial

Ο πρώτος μήνας του νέου χρόνου βρίσκει την Ελλάδα να ...κουρεύεται με βάση τις συνταγές ενός ακόμα πιο άγριου μνημονίου, αλλά και όλη την Ευρώπη να χορεύει στους ρυθμούς που επιβάλλουν οι χρηματαγορές υπό τις οδηγίες του ντουέτου Μερκοζί. Μέσα σ' αυτή την αντάρα, οι ελπίδες των πολλών είναι οι φόβοι των λίγων και αντίστροφα, παρά την προσπάθεια που καταβάλλουν οι ελίτ σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα και στα θεσμικά όργανα της ΕΕ να μας πείσουν για το αντίθετο. Αυτή η διαφορά αντανακλάται, μεταξύ άλλων, και στο λόγο επιστημόνων και διανοουμένων των δύο πλευρών. Όσες και όσοι έχουν τον χρόνο και κυρίως τη διάθεση να αναζητήσουν τις ομιλίες που έγιναν σε πρόσφατη εκδήλωση της νεότευκτης Επιτροπής Πρωτοβουλίας «Για την Ελλάδα, τώρα» και να τις συγκρίνουν με το περιεχόμενο της συνέντευξης του Κωνσταντίνου Τσουκαλά στο παρόν Ενημερωτικό Δελτίο, θα διαπιστώσουν εύκολα τη βασιμότητα του παραπάνω ισχυρισμού.

Σε όλες τις δραστηριότητες του *ΙΝΠ* και του *transform!* που παρουσιάζονται σ' αυτό το 3ο τεύχος του Ενημερωτικού Δελτίου είναι εμφανής η διάθεση σύγκρουσης με τις νεοφιλελεύθερες απόψεις προσώπων και πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα και την Ευρώπη: από την 5η Ετήσια Διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλαντζά-κορωνίδα των εκδηλώσεων του Ινστιτούτου-στην οποία μίλησε ο αμερικανός μαρξιστής κοινωνιολόγος Έρικ Όλιν Ράιτ, μέχρι την ελληνι-

κή έκδοση του περιοδικού του *transform!*-κόσμημα των εκδοτικών μας δραστηριοτήτων-που, στο 9ο τεύχος του που ήδη κυκλοφόρησε, εκφράζει την αμφιβολία του για το μέλλον της «υπαρκτής» ΕΕ εφόσον συνεχιστούν οι σημερινές πολιτικές.

Ο Δεκέμβριος 2011 υπήρξε ιδιαίτερα πλούσιος σε εκδηλώσεις (συνέδρια, σεμινάρια, εργαστήρια) με ευρωπαϊκή θεματολογία που οργάνωσαν ή συνδιοργάνωσαν με διάφορους φορείς το *ΙΝΠ* η το *transform!* και στις οποίες συμμετείχαν μέλη του Ινστιτούτου. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται ένα εργαστήριο για τις κοινωνικές τάξεις και την ταξική πάλη με εισηγητή πάλι τον *Ε.Ο. Ράιτ*, μια πολύ επιτυχημένη σειρά πολιτικών σεμιναρίων του *ΙΝΠ* σε συνεργασία με τη Νεολαία του Συνασπισμού, ένα εξαιρετικά χρήσιμο σεμινάριο του *transform!* στο Παρίσι στο πλαίσιο του προγράμματος «Κρίση στην Ευρώπη/Κρίση της Ευρώπης», καθώς και μια κοινή δημόσια εκδήλωση στην ίδια πόλη για το ευρωπαϊκό χρέος του *transform!*, σε συνεργασία με τα δύο μεγαλύτερα βελγικά συνδικάτα και την *Επιτροπή για τη Διαγραφή των Χρεών του Τρίτου Κόσμου*.

Η κινηματική δράση υπάγεται, ως γνωστόν, στα ενδιαφέροντα του Ινστιτούτου από την ίδρυσή του. Το Ενημερωτικό Δελτίο αναφέρεται σε δύο εκδηλώσεις με αυτό το περιεχόμενο: την ομιλία του *Ε.Ο. Ράιτ* στο Πανεπιστήμιο Αθηνών για την εξέγερση στο Ουϊσκόνσιν και το συνέδριο της αυστριακής οργάνωσης «Εκστρατεία κατά της Ακροδεξιάς», στο οποίο το Ινστιτούτο συμμετείχε με την συνεργατιά του *Χάρι Τριανταφυλλίδου*.

Η βιβλιοκριτική δεν λείπει και από αυτό το τεύχος του Δελτίου. Αυτή τη φορά παρουσιάζεται το βιβλίο *Διανοητική εργασία, κοινωνικά κινήματα και έξοδος από την κρίση* του οικονομολόγου *Πέτρου Λινάρδου-Ρυλμόν*, μέλους του Δ.Σ. του Ινστιτούτου.

Το Ενημερωτικό Δελτίο κλείνει με τις Ειδήσεις από την Ευρωπαϊκή Αριστερά, που αυτή τη φορά αναφέρονται σε πολιτικές και κινηματικές εξελίξεις της Ισπανίας, της Κύπρου, της Γερμανίας και της Γαλλίας, καθώς και στη σύνοδο της Εκτελεστικής Γραμματείας του *Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς* που έγινε στο Βερολίνο από τις 13 έως τις 16 Ιανουαρίου του 2012. Να σημειώσουμε ότι στη σύνοδο αυτή, παρουσιάστηκε το πρώτο σχέδιο του προγράμματος για το Θερινό Πανεπιστήμιο του ΚΕΑ που θα γίνει στην Πορταριά μεταξύ 18 και 22 Ιουλίου 2012. Αλλά σ' αυτήν την δραστηριότητα, στην οποία το *ΙΝΠ* και το *transform!* έχουν καθοριστικό ρόλο, θα αναφερθούμε στο επόμενο τεύχος του Δελτίου μας.

Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση.

Χ.Γο.

Συντακτική ομάδα: Χάρης Γολέμης, Λουδοβίκος Κωτσονόπουλος, Βαγγία Λυσικάτου, Γιάννης Μπουρνούς, Σταύρος Παναγιωτίδης, Παναγιώτης Πάντος, Έλενα Παπαδοπούλου, Στέλιος Φωτεινόπουλος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Οι ηθικολογικές και ανιστόρητες ερμηνείες της κρίσης αθρώνουν την πολιτική εξουσία

Συνέντευξη με τον *Κωνσταντίνο Τσουκαλά*

1. Στο βιβλίο σας Κοινωνική Ανάπτυξη και Κράτος υποδεικνύετε τη δημιουργία των πελατειακών δικτύων ως «εργαλείο» κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης που χρησιμοποιεί η εκάστοτε πολιτική εξουσία. Στο δημόσιο λόγο περί κρίσης, ωστόσο, οι περίφημες «πελατειακές σχέσεις» βρίσκονται στο επίκεντρο μιας αφήγησης αδιάφορης για τις διεθνείς διαστάσεις του φαινομένου, που εμμένει στην «ελληνική ιδιαιτερότητα» και επιχειρεί στο όνομα αυτής της τελευταίας να αιτιολογήσει να δικαιολογήσει τη μνημονιακή πολιτική. Θεωρείτε ότι οι σχετικές αναλύσεις σας είναι ακόμα επίκαιρες, και αν ναι, με ποιον τρόπο;

Πιστεύω πως είναι. Όλο και περισσότερο μέσα από την κρίση ο πολιτικός λόγος γίνεται συνθηματολογικός και θα έλεγα και ηθικολογικός. Δεν είναι τυχαίο ότι «εφευρίσκουμε» μερικές λέξεις, οι οποίες χρησιμοποιούνται κατά κόρον σε όλο το πολιτικό φάσμα για να εξηγήσουν και να ερμηνεύσουν τα προβλήματα της πολιτικής εξουσίας και της κοινωνίας σήμερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι νέες λέξεις-αναθέματα: πελατειακό σύστημα, λαϊκισμός, διαφθορά, κορπορατισμός ή συντεχνίες. Από τις λέξεις αυτές αφαιρείται το ιστο-

ρικό τους περιεχόμενο. Όλες αυτές οι λέξεις περιγράφουν φαινόμενα που έχουν μια ιστορική θεμελίωση. Οι πελατειακές σχέσεις δεν ήταν τίποτα άλλο από την απάντηση μιας υπανάπτυκτης κοινωνίας, όπως ήταν η Ελλάδα του 19ου αιώνα, στην ανάγκη επιβίωσης ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού που δεν είχε άλλες διεξόδους. Ο λαϊκισμός δεν είναι τίποτα άλλο από μια προσπάθεια αναγωγής των άμεσων κοινωνικών προβλημάτων σε μια ευρεία ιδέα, την ιδέα του λαού. Ανάθεμα λοιπόν ο λαϊκισμός, ανάθεμα η πελατεία, ανάθεμα η διαφθορά, την οποία τη συναντάμε και αυτήν σε όλες τις υπανάπτυκτες χώρες (αλλά εν πολλοίς και στις ανεπτυγμένες πλέον...) και επίσης ανάθεμα στις συντεχνίες. Μα οι συντεχνίες είναι ένας τρόπος διαμεσολάβησης των οργανωμένων συμφερόντων με τις εξουσίες. Ας μην ξεχνάμε δε ότι, από τη δεκαετία του '70 ακόμα, οι συντεχνίες ήταν εκ των ων ουκ άνευ κομμάτι της μεγάλης σοσιαλδημοκρατικής διαπραγματεύσεως, σε σημείο μάλιστα οι θεωρητικοί της εποχής εκείνης να αναγγέλλουν θριαμβευτικά ότι επιτέλους φτάσαμε στον αιώνα του κορπορατισμού!

Με αυτά δεν εννοώ ότι οι πελατειακές σχέσεις ή ο λαϊκισμός ή η διαφθορά είναι καλό πράγμα. Επισημαίνω, αντίθετα, ότι όλα αυτά εμφανίζονται ως ανάθεμα στο πλαίσιο ενός ηθικολογικού λόγου –ενός λόγου που, το τονίζω, δεν είναι ηθικός αλλά ηθικολογικός, καθώς ανάγει όλα τα κακά του κόσμου σε μια διαστροφή των συμπεριφορών. Αυτό βεβαίως δεν είναι καινούργιο. Ήδη από τον 19ο αιώνα ξέρουμε ότι η Δύση επιχειρούσε να ερμηνεύσει τα φαινόμενα βάσει

της αρχής σύμφωνα με την οποία ό,τι δεν συμμορφώνεται με τα δυτικά πρότυπα είναι υπανάπτυκτο, οριενταλιστικό, κακό και απορριπτέο. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και σήμερα, με τη διαφορά ότι ο λόγος αυτός έχει πάρει οικουμενικές διαστάσεις και ακούμε συνεχώς ότι ο εχθρός είναι η πελατεία, η διαφθορά, ο κορπορατισμός. Σε λίγο ο εχθρός θα είναι ο συνδικαλισμός, τα κόμματα και η πολιτική. Αυτό εντάσσεται γενικότερα σε ένα πλαίσιο όπου όλες οι μορφές συλλογικών διαδικασιών και όλες οι απαντήσεις των ανθρώπων, οι οποίοι επιδιώκουν την επιβίωσή τους, θα πρέπει να ερμηνευτούν στο πλαίσιο μιας μονόδρομης τεχνοκρατικής οικουμενικής σκέψης.

2. Θα μπορούσαμε να πούμε, με βάση και τα παραπάνω, ότι η συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, αλλά και του δημόσιου χώρου εν γένει, αφαιρεί από τα πελατειακά δίκτυα την υλική-οικονομική τους βάση, άρα και την ισχύ τους ως εργαλείων κατασκευής της κοινωνικής συναίνεσης; Ή μήπως εν μέσω κρίσης η βάση αυτή αναπαράγεται με άλλους τρόπους;

Η κοινωνική λειτουργία των πελατειακών σχέσεων προϋποθέτει ότι ένα κομμάτι του οικονομικού πλεονάσματος θα το διαχειρίζεται κάποιο δημόσιο. Προϋποθέτει επίσης ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν έχει άλλη στρατηγική λύση από το να επιχειρήσει να ζήσει μέσα από αυτά τα πλέγματα. Από τη στιγμή, λοιπόν, που το κράτος απέχει από την άντληση περισσότερου πλεονάσματος και την οργάνωση της αναδιανομής του εισοδήματος –αν αυτή η αναδιανομή είναι επιλεκτική ή όχι δεν παίζει κανένα ρόλο-

τότε η σημασία των πελατειακών σχέσεων προφανώς θα αμβλυνθεί, όπως θα αμβλυνθεί και η σημασία όλων των άλλων φαινομένων που περιέγραφα πριν.

Το κράτος πρόνοιας δεν είναι τίποτα άλλο από μια προσπάθεια ανακατανομής, σε οικουμενική όμως βάση, ενός κομματιού του εθνικού προϊόντος. Όπως ακριβώς οι πελατειακές σχέσεις δεν είναι τίποτα άλλο από μια επιλεκτική ανακατανομή του κοινωνικού προϊόντος. Και οι δύο αυτές διαδικασίες, οι ανακατανομές δηλαδή που γίνονται, είτε οικουμενικά με τη μορφή κοινωνικών παροχών, είτε επιλεκτικά με τη μορφή πελατειακών συνδέσεων, απομειώνονται.

Στο πλαίσιο αυτό, εκείνο που απομένει είναι ένας άκρατος ατομιστικός ευδαιμονισμός, που οδηγεί στην αξιωματική παραδοχή ότι ο καθένας οφείλει να μπορεί μόνος του. Ότι δεν μπορεί να περιμένει τίποτα από το κράτος -- είτε ως πολίτης ανάμεσα σε άλλους πολίτες είτε ως ευνοούμενο μέλος ενός πελατειακού πλέγματος. Και οι δύο αυτές ιδιότητες αποδυναμώνονται ταυτόχρονα και παράλληλα. Με αυτή την έννοια, το κεντρικό πρόβλημα δεν είναι ούτε η πελατεία ούτε το κοινωνικό κράτος, αλλά η αποχή του κράτους, του δημόσιου τομέα, από την θεμελιώδη ευθύνη του να εξασφαλίζει μια αρμονική αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων. Και με αυτήν ακριβώς την έννοια, όλα αυτά τα ιδεολογικά φαινόμενα εντάσσονται σε μιαν αξιωματική κατίσχυση του ατομοκρατικού φιλελεύθερου τρόπου ένταξης των ανθρώπων στο κοινωνικό σύστημα. Στο εξής, ο σώζων εαυτόν σωθήτω. Αυτό είναι το σύνθημα το οποίο από εδώ

και πέρα υποτίθεται πως όλοι πρέπει να ασπαζόμαστε.

3. Λέγεται συχνά ότι η κρίση μπορεί να είναι και μια αφετηρία για να ξανασκεφτούμε και επαναπροσδιορίσουμε τον ατομικό και συλλογικό μας προορισμό, για να επινοήσουμε έναν καινούριο κοινωνικό δεσμό. Συμμερίζεστε την άποψη αυτή;

Και ναι και όχι. Είμαι πολύ επιφυλακτικός. Από μια άποψη, η συνθήκη στην οποία ζούμε ενεργοποιεί μια σειρά από διαδικασίες συλλογικών δράσεων, αλληλέγγυων μορφών, κοινωνικών επαφών και ούτω καθ' εξής. Αυτό είναι αναμφισβήτητο. Από την άλλη μεριά, όμως, όλα αυτά τα κινήματα που αναπτύσσονται --όπως οι «Αγανακτισμένοι» που αποτελούν εκδήλωση μιας τέτοιας διεργασίας, ενός κινήματος που περιλαμβάνει στους κόλπους του κάθε καρυδιάς καρύδι--, ενέχουν και έναν μεγάλο κίνδυνο κατά τη γνώμη μου. Από τη στιγμή που δεν έχει ακόμη υπάρξει και εμπεδωθεί μια συγκροτημένη εναλλακτική αριστερή πρόταση, ο πολλαπλασιασμός των ανοργάνωτων κινήματων, έστω και αν είναι εκ πρώτης όψεως θετικός, μπορεί να αποβεί αρνητικός εάν και στο μέτρο που η όξυνση των προβλημάτων απειλεί να τα οδηγήσει σε βίαιες μορφές αντιπαράθεσης.

Δεν έχω τίποτα εναντίον της βίας· όπως έλεγε και ο Μαρξ, η βία είναι η μαμή της ιστορίας. Αλλά δεν πρόκειται απλώς περί αυτού. Οι μαμές της ιστορίας πότε βγάζουν ζωντανά παιδιά και πότε νεκρά. Και υπάρχει πάντα ο κίνδυνος

όξυνσης της κοινωνικής βίας, όταν τα κινήματα αυτά δεν καθοδηγούνται από συγκροτημένες πολιτικές πλατφόρμες που θα έχουν και την ευθύνη της πρόβλεψης. Υπάρχει λοιπόν η πιθανότητα οι βίαιες αυτές μορφές να εκραγούν και να τεθούν εκτός ελέγχου. Και τότε δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι τα πολιτικά αποτελέσματα θα είναι θετικά. Σε περιόδους κρίσης, και το ξέρουμε αυτό και από άλλες περιπτώσεις, κάποιες φορές το αποτέλεσμα υπήρξε θετικό, με την ανάδειξη προοδευτικών τάσεων και την επίτευξη πολιτικών τομών ή ανατροπών. Άλλες φορές όμως, ίσως τις περισσότερες, υπήρξε αρνητικό, διότι γέννησε ολοκληρωτικά ακροδεξιά κινήματα, που με τη σειρά τους ανέστειλαν τις διαδικασίες κοινωνικής αλλαγής.

Δεν επιχειρώ μια σύγκριση της σημερινής περιόδου με τον μεσοπόλεμο. Επισημαίνω κυρίως ότι ο μεσοπόλεμος γέννησε το Νιού Ντηλ στην Αμερική, αλλά γέννησε και το φασισμό στη Γερμανία και στην Ιταλία, όπως και την πλήρη ιδεολογική αποδιοργάνωση των κοινωνικών κινήματων στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Ας μην είμαστε λοιπόν τόσο βέβαιοι για το πολιτικό αποτέλεσμα του πολλαπλασιασμού των άμορφων, άναρχων και ανεξέλεγκτων κοινωνικών κινήματων στην Ελλάδα. Αυτός ο πολλαπλασιασμός είναι μια σαφής θετική εξέλιξη, υπό την άποψη ότι επιτρέπει σε ευρύτετες ομάδες να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν την συλλογική δυνατότητα του παρεμβαίνειν. Αλλά είναι ενδεχομένως αρνητικός και επίφοβος στο μέτρο που ανοίγει τις πόρτες σε κάθε είδους επιχειρήσεις καταστολής, ακροδεξιάς έμπνευσης.

4. Η ακροδεξιά, από την άλλη πλευρά, βρίσκεται ήδη σε κυβερνητικούς θώκους -- συνθήκη ενδεικτική για το πόσο «μπλοκαρισμένη» είναι τις τελευταίες δεκαετίες η αστική δημοκρατία. Με αυτή την έννοια, είναι δυνατή μια επιστροφή στο φιλελεύθερο-δημοκρατικό κεκτημένο που, έστω και πρόσκαιρα, εγγυήθηκε η κεύσσιανή συναίνεση; Μήπως, αντίθετα, η κρίση μας υποχρεώνει να απομακρυνθούμε ανεπίστρεπτα από έναν κόσμο σοσιαλδημοκρατικά πλασμένο – από τη διαδικασία αναζήτησης ενός τρόπου «συμβίωσης» μεταξύ δημοκρατίας και καπιταλισμού;

Τίποτα δεν είναι απολύτως ανεπίστρεπτο. Εκείνο που φαίνεται ανεπίστρεπτο είναι ότι οι λύσεις που θα δοθούν στο τεράστιο πρόβλημα του καπιταλισμού σήμερα δεν είναι δυνατόν να εφαρμοσθούν σε μικρές κλίμακες στο πλαίσιο των εθνικών κρατών. Δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα ένας στενός εθνικός κεύσσιανισμός, αν εξαιρέσουμε ίσως τις πολύ μεγάλες χώρες που πιθάνον να έχουν αυτή τη δυνατότητα. Και γι' αυτό ακριβώς η τύχη μας ως Ελλήνων είναι δεμένη με τις τύχες των ευρύτερων γεωοικονομικών συγκροτημάτων, όπως η Ευρώπη. Και γι' αυτό ακριβώς είναι τραγικό το γεγονός ότι οι ευρωπαϊκές ηγεσίες έχουν οδηγηθεί σε έναν κατακερματισμένο οικονομικό εθνικισμό, που δεν κάνει τίποτα άλλο από το να ενισχύει τις νεοφιλελεύθερες μονεταριστικές ακροδεξιές μορφές διαχείρισης του κοινωνικού και οικονομικού γίνεσθαι.

Υπό τους υπάρχοντες όρους ένας εθνικός κεύσσιανισμός είναι, φοβούμαι, καταδικασμένος στην οι-

κονομική ασφυξία. Αυτή είναι ίσως η σημαντικότερη προέκταση της παγκοσμιοποίησης και μια από τις αιτίες της δυσανεξίας της Αριστεράς και του πολιτικού εν γένει. Από την στιγμή που το μεν πολιτικό και το ιδεολογικό σύστημα αναπαράγονται κατά βάση στο πλαίσιο των εθνικών κρατών, ενώ η οικονομία παράγεται και αναπαράγεται σε πολύ ευρύτερες παγκόσμιες κλίμακες, προκύπτει μια δυσαρμονία. Μια δυσαρμονία ανάμεσα στο οικονομικό γίνεσθαι, όπου η κάθε χώρα δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει ατιμώρητη, και στο πολιτικό και ιδεολογικό γίνεσθαι, όπου η κάθε χώρα εκ των πραγμάτων οριοθετεί στο εσωτερικό της τις διαδικασίες των μεταλλαγών. Αυτή η δυσαρμονία, αυτή η μη σύμπτωση ανάμεσα στην υπερεπικρατειακή αγορά και στις επικρατειακές πολιτικές μορφές, οδηγεί αφενός στην τόνωση ενός οικουμενικού νεοφιλελευθερισμού, ο οποίος δεν κάνει τίποτα άλλο από το να συναποδέχεται ασμένως ό,τι του πουν απ' έξω, και αφετέρου στην δυσανεξία της Αριστεράς, η οποία όντας επανακαθορισμένη από μια εθνική πολιτική και πολιτιστική πραγματικότητα, δεν είναι σε θέση να προτείνει να βρεθεί υπαλλακτικές λύσεις οι οποίες να είναι και ρεαλιστικές. Και εδώ εδράζονται πολλά από τα δεινά της περιόδου.

Βρισκόμαστε εγκλωβισμένοι σε μια συγκυρία της οποίας ελέγχουμε μόνο το ένα σκέλος ή έστω είναι δυνατόν να προαναγγείλουμε τρόπους ελέγχου μόνον του ενός σκέλους, δηλαδή του πολιτικού και πολιτιστικού γίνεσθαι ενός τόπου, την ίδια ώρα όμως που το οικονομικό γίνεσθαι του τόπου παραμένει ανεξέλεγκτο και υπόκειται συνεχώς στις απόλυτα αυταρχικές και ανεύθυνες δυνάμεις της πα-

γκόσμιας αγοράς. Εδώ βρίσκεται πιστεύω το επίκεντρο της σημερινής, πλέον όχι μόνο οικονομικής αλλά ευρύτερης, πολυδιάστατης και πολυεπίπεδης, κρίσης.

Τη συνέντευξη πήραν οι: Βαγγία Λυσικάτου, Μιχάλης Νικολακάκης και Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος.

Ολόκληρη η συνέντευξη θα δημοσιευτεί σύντομα στο RedNotebook.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Αναζητώντας την ουτοπία μέσα στην πραγματικότητα

Πέμπτη Ετήσια Διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλαντζά
Αθήνα, 19 Δεκεμβρίου 2011

Τη Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου 2011 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα του Ινστιτούτου Γκαίτε, η Πέμπτη Ετήσια Διάλεξη στη μνήμη του Νίκου Πουλαντζά με κεντρικό ομιλητή το διακεκριμένο μαρξιστή κοινωνιολόγο *Έρικ Όλιν Ράιτ*. Το θέμα της διάλεξης ήταν: «Πραγματικές ουτοπίες στον καπιταλισμό και πέρα από αυτόν. Παίρνοντας στα σοβαρά το κοινωνικό στοιχείο στο σοσιαλισμό».

Στη βάση του ερευνητικού προγράμματος που επεξεργάζεται εδώ και μια δεκαετία, ο *Ράιτ* μίλησε για το ζήτημα της ουτοπίας και τη σχέση του με τον κοινωνικό μετασχηματισμό προσεγγίζοντας το ερώτημα «Πώς μπορεί να είναι κανείς αντικαπιταλιστής σήμερα;». Σε ένα κόσμο που λειτουργεί με την ευρεία αποδοχή της άποψης ότι ο καπιταλισμός είναι ο μοναδικός τρόπος οργάνωσης της κοινωνίας, η επίκληση ενός εναλλακτικού οράματος που δε συνοδεύεται από περιγραφή μιας συγκεκριμένης διαδρομής για την υλοποίησή του δεν είναι πια αρκετή. Το εναλλακτικό όραμα πρέπει να περνάει μέσα από μετασχηματισμούς που θα λειτουργούν ως στάδια στην οικοδόμησή του, θα λειτουργούν δηλαδή ως «πραγματικές ουτοπίες» μέσα

στο υπάρχον σύστημα. Ορισμένα τέτοια παραδείγματα είναι ο συμμετοχικός προϋπολογισμός, η κοινωνική οικονομία του Κεμπέκ, ο εργατικός συνεταιρισμός της Μοντραγκόν, η Wikipedia κ.α.

Όπως είπε ο *Ράιτ*, για να προσεγγίσουμε το σοσιαλισμό σήμερα πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά το κοινωνικό στοιχείο σε κάθε έκφασή του, σε κάθε «εναλλακτικό» εγχείρημα όπως τα παραπάνω που αναδύεται μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Το πρώτο βήμα είναι να διακρίνουμε τις τρεις μορφές εξουσίας που συνυπάρχουν σε κάθε μορφή οικονομικής οργάνωσης: της οικονομικής (που βασίζεται στον έλεγχο των οικονομικών μέσων), την κρατική (που βασίζεται στον έλεγχο της δημιουργίας και της επιβολής κανόνων) και την κοινωνική (που βασίζεται στην οικειοθελή συνεργασία και συλλογική δράση). Εκκινώντας από εκεί, οι διάφορες μορφές κοινωνικής οργάνωσης (ο καπιταλισμός, ο κρατισμός και ο σοσιαλισμός) μπορούν να διακριθούν στην βάση της κυριαρχίας μιας εκ των τριών αυτών εξουσιών. Η επικράτηση του σοσιαλισμού περνάει μέσα από τη διεύρυνση και τελικά την κυριαρχία της κοινωνικής εξουσίας πάνω στην οικονομική και την κρατική.

Ο *Ράιτ* έδωσε ορισμένα παραδείγματα συστημάτων οικονομικής οργάνωσης και των σχέσεων εξουσίας στο εσωτερικό τους, οι οποίες καθορίζουν τον τελικό χαρακτηρισμό τους ως σοσιαλδημοκρατικά-κρατιστικά, καπιταλιστικά, συστήματα

κοινωνικού καπιταλισμού, συστήματα κοινωνικής οικονομίας, συστήματα συνεργατικής οικονομίας της αγοράς, συστήματα συμμετοχικού σοσιαλισμού κλπ. Όπως ανέφερε, σύμφωνα με μια απαισιόδοξη άποψη, τα περιθώρια διεύρυνσης της κοινωνικής εξουσίας μέσα στον καπιταλισμό έχουν όρια τα οποία δε μπορούμε να υπερβούμε. Κατά μια άλλη άποψη, ωστόσο, τα όρια αυτά δεν είναι σαφή, άρα και η αδυναμία υπέρβασης τους δεν είναι δεδομένη. Υπάρχουν λοιπόν τρεις στρατηγικοί δρόμοι για τον κοινωνικό μετασχηματισμό: ο ριζοσπαστικός (επαναστατική σοσιαλιστική παράδοση), ο συμβιωτικός (αριστερή σοσιαλδημοκρατική παράδοση) και η οικοδόμηση εναλλακτικών δομών στις ρωγμές του καπιταλιστικού συστήματος (αναρχική παράδοση), κανείς από τους οποίους δεν είναι αναμφισβήτητα ο πιο σωστός ή ο πιο αποτελεσματικός.

Συμπερασματικά, ο *Ράιτ* ανέφερε ότι η υπέρβαση του καπιταλισμού περνάει μέσα από το ριζικό εκδημοκρατισμό της κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης και ότι ο θεσμικός πλουραλισμός και ετερογένεια ευνοούν την κοινωνική χειραφέτηση.

Τον ομιλητή και το έργο του παρουσίασε ο *Ευκλείδης Τσακαλώτος*, καθηγητής στο Οικονομικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Αθήνας.

Μπορείτε να παρακολουθήσετε ολόκληρη τη διάλεξη στην ιστοσελίδα του ΙΝΠ (<http://www.poulantzas.gr/index.php?id=408&PHPSESSID=85a151de48ef11c6fa8cde4b65b327a6>)

Ε.Π.

Η εξέγερση στο Ουισκόνσιν. Τα γεγονότα που εξαφάνισαν τα ελληνικά ΜΜΕ

Διάλεξη του Έρικ Όλιν Ράιτ

Αθήνα, 20 Δεκεμβρίου 2011

Κατά την παρουσία του στην Αθήνα ο Έρικ Όλιν Ράιτ μίλησε σε εκδήλωση που διοργάνωσαν το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς, το δίκτυο transform! και η Αριστερή Ενότητα Νομικής την Τρίτη 20 Δεκεμβρίου στη Νομική Σχολή Αθηνών. Αντικείμενο της εισήγησης του Ράιτ ήταν η εξέγερση που πραγματοποιήθηκε στην πολιτεία του Ουισκόνσιν, όταν η τοπική κυβέρνηση επιχείρησε να ψηφίσει έναν νόμο που στρεφόταν εναντίον των δημόσιων υπαλλήλων και μείωνε τις δημόσιες δαπάνες για τα κοινωνικά αγαθά, όπως η παιδεία. Η αντίδραση του κόσμου εξελίχθηκε στην κατάληψη του Καπιτωλίου με αίτημα την απόσυρση του νόμου.

Ο Ε. Ο. Ράιτ, καθηγητής στο πανεπιστήμιο της πολιτείας του Ουισκόνσιν, παρέθεσε τα στοιχεία που καθιστούν αυτή τη πολιτεία μια ιδιαίτερη περίπτωση, όπως το υψηλό ποσοστό πολιτών που ολοκληρώνουν τις βασικές τους σπουδές, στοιχείο που εναρμονίζεται με την υψηλότερη χρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, σε σχέση με άλλες πολιτείες, έχει δημιουργήσει μια κουλτούρα στήριξης του συγκεκριμένου δημόσιου αγαθού που συνέβαλε στην κινητοποίηση. Εντυπωσιακή

ήταν η διάσταση της ευρείας κοινωνικής αλληλεγγύης, αφού μέλη πολλών κοινωνικών και επαγγελματικών ομάδων, ακόμη κι αν δεν πλήττονταν από τον νόμο, συμμετείχαν στην κατάληψη με εξαιρετικά δημιουργικούς τρόπους. Η όλη διαδικασία δεν είχε τον χαρακτήρα μιας απλής κοινωνικής διαμαρτυρίας, αλλά μία έντονη διάσταση άμεσης δημοκρατίας. Χαρακτηριστικό είναι πως ο τρόπος με τον οποίο έγινε η κατάληψη του Καπιτωλίου ήταν η διεκδίκηση του δικαιώματος των πολιτών να καταθέσουν προφορικά την άποψή τους για τον νόμο στις πολιτικές αρχές. Χιλιάδες κόσμου κατέθεταν για ολόκληρα 24ωρα την άποψή τους ώστε να μην μπορεί να κλείσει το Καπιτώλιο, ενώ αυτή η διαδικασία είχε ως αποτέλεσμα την ενημέρωση όλων των πολιτών για τον νόμο και την κινητοποίηση τους σε μία πολύ μεγάλη διαδήλωση, στην οποία συμμετείχαν 35.000 άτομα, σχεδόν το σύνολο των κατοίκων της περιοχής.

Η κινητοποίηση δεν κατάφερε τελικά να αποσοβήσει την ψήφιση των βασικών στοιχείων του νόμου, παρότι πέτυχε μια σειρά αλλαγών. Οδήγησε όμως στην κατάρρευση μίας νέας αντίληψης για την πολιτική και τη συμμετοχή των πολιτών στη διαμόρφωση των όρων της ζωής τους. Η πιο χαρακτηριστική απόληξη αυτής της κινητοποίησης ήταν η καθιέρωση της ανακλητότητας των εκλεγμένων εκπροσώπων, με βάση τη συλλογή υπογραφών. Ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη μία αντίστοιχη διαδικασία, με πολλές χιλιάδες υπογραφές να έχουν συλλεχθεί για την ανάκληση του ίδιου του κυβερνήτη της πολιτείας του Ουισκόνσιν. Ο Ε. Ο. Ράιτ παρουσίασε στο κοινό της εκδήλωσης πολλά βίντεο με σκηνές

από την κατάληψη του Καπιτωλίου και τις ποικίλες μορφές κινητοποίησης που επέλεξαν οι πολίτες, ορισμένα από τα οποία θύμιζαν έντονα τις κινητοποιήσεις των «Αγανακτισμένων» στην Ελλάδα. Η εισήγηση κέρδισε το έντονο ενδιαφέρον του κοινού, και από την μεγάλη και ζωηρή συζήτηση που ακολούθησε αναδείχθηκαν ακόμη περισσότερες πτυχές της εξέγερσης, καθιστώντας έτσι σαφές γιατί τα ελληνικά ΜΜΕ φρόντισαν να εξαφανίσουν ή να περιορίσουν δραστικά τη σχετική πληροφόρηση για τα γεγονότα που υπήρξαν ο προάγγελος των μετέπειτα συγκλονιστικών κινητοποιήσεων του κινήματος «Occupy».

Σ.Π.

Μια συζήτηση με τον Έρικ Όλιν Ράιτ για τις κοινωνικές τάξεις και τη μετάβαση στο σοσιαλισμό

Αθήνα, 21 Δεκεμβρίου 2011

Την τελευταία ημέρα παρουσιάσας του *E. O. Ράιτ* στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκε μια συζήτηση στο χώρο του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς με τη συμμετοχή των μελών του ΔΣ του Ινστιτούτου και μιας σειράς προσκεκλημένων. Αντικείμενο της ήταν οι κοινωνικές τάξεις και οι κοινωνικές συγκρούσεις, τόσο ως εξήγηση για την κρίση όσο και ως προς τις συνέπειες τους στην πολιτική στάση της Αριστεράς.

Η εισήγηση του *E. O. Ράιτ* είχε δύο βασικούς άξονες. Τη σχέση μεταξύ ταξικών συγκρούσεων και προοπτικής εξόδου από τον καπιταλισμό καθώς και τις ταξικές συγκρούσεις και τους συνακόλουθους συμβιβασμούς εντός του καπιταλισμού. Εξαρχής όρισε ως απαραίτητο στοιχείο της προοπτικής εξόδου την συναίνεση μιας ισχυρής κοινωνικής πλειοψηφίας. Εξετάζοντας τα δεδομένα της λεγόμενης Χρυσής Περιόδου του καπιταλισμού (της εικοσαετίας 1950 - 1970) υποστήριξε πως σε μια τέτοια περίοδο μια προοπτική μετάβασης στο σοσιαλισμό δεν είναι βιώσιμη και πως τα πράγματα θα ήταν πιο απλά αν η οικονομία δεν εμφάνιζε τα ίδια καλά αποτελέσματα. Σημείωσε πως ο αυξημένος πολιτικός ριζοσπαστισμός που εμφανίστηκε σε πολλές χώρες εκείνη την περίοδο δεν σήμαινε πως τα πολιτικά του υποκείμενα (κόμματα και κινήματα) είχαν πραγματικά τη δυνατότητα να

πετύχουν μια σοσιαλιστική μετάβαση, αφού αν στις συνθήκες της εποχής επιχειρούσαν μία άμεση αλλαγή, η οικονομία των χωρών θα κατέρρεε και αυτό θα προκάλυψε την απόσυρση της λαϊκής συναίνεσης επί του σοσιαλιστικού σχεδίου. Επίσης, οι εργαζόμενοι επειδή σε μία τέτοια περίοδο φαίνεται πως σκέφτονται περισσότερο τι τύπου καπιταλισμό θέλουν παρά την έξοδο από αυτόν.

Για την κατανόηση της επιχειρηματολογίας του *E.O. Ράιτ*, είναι κρίσιμη η θέση του πως η διαδικασία του μετασχηματισμού πιθανότατα θα είναι μακρά, για να υποκατασταθούν ομαλά οι θεσμοί του καπιταλισμού. Αν γίνει βίαια θα έχουμε επιδείνωση των όρων ζωής και το αποτέλεσμα θα είναι ή ο απολυταρχισμός για να σταθεροποιηθεί το σύστημα ή η επιστροφή στον καπιταλισμό.

Εάν σε μία περίοδο κριθεί πως η έξοδος από τον καπιταλισμό δεν είναι άμεσα εφικτή, τότε αυτομάτως, για τον *E. O. Ράιτ*, τίθεται το ζήτημα του χαρακτήρα των κοινωνικών συγκρούσεων και των συνακόλουθων συμβιβασμών εντός του καπιταλισμού. Στο πλαίσιο της νεοκλασικής αλλά και της παραδοσιακής μαρξιστικής προσέγγισης, όσο περισσότερη δύναμη έχει ο λαός (για παράδειγμα, όσο περισσότερες μορφές δημοκρατικής κοινωνικής οργάνωσης έχει κατακτήσει) τόσο χειρότερο είναι αυτό για τον καπιταλισμό. Ο *E. O. Ράιτ* υποστήριξε την αντίθετη άποψη, θεωρώντας πως από ένα σημείο και μετά, η αύξηση της λαϊκής δύναμης την καθιστά δύναμη επίλυσης προβλημάτων του συστήματος κατά τρόπο που μπορεί τελικά να είναι ευνοϊκός προς τον καπιταλισμό. Χαρακτη-

ριστικό παράδειγμα αποτελεί ο κεϋνσιανισμός. Αυτή η συνθήκη της κοινωνικής ισορροπίας, που προκύπτει μέσα από μέσα από την ταξική πάλη, καθιστά, λόγω του πιθανού της κόστους (αφού πλέον οι εργαζόμενοι έχουν σημαντικά πράγματα να χάσουν) την προσπάθεια για μετάβαση στο σοσιαλισμό λιγότερο πιθανή.

Ακολουθώντας το ίδιο μοντέλο για την περίοδο της κρίσης, αν υπάρχει προοπτική εξόδου από τον καπιταλισμό - δεδομένου ότι η πολιτικές λιτότητας και η επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα οξύνουν λαϊκή δύναμη και επίθεση - αναδεικνύεται το ζήτημα της διάρκειας που απαιτείται να έχει η προσπάθεια καταστροφής των οικονομικών μηχανισμών λειτουργίας του συστήματος. Οι δυσκολίες αυτής της αλλαγής δεν είναι θέμα επαρκούς αποθέματος γνώσεων της εργατικής τάξης. Είναι μια αντικειμενική δυσκολία για την αλλαγή από ένα σύνθετο σύστημα που βασίζεται στην αγορά σε ένα σύστημα που βασίζεται στη συλλογική διεύθυνση.

Το τέλος της εισήγησης περιελάμβανε δύο συμπεράσματα. Πρώτον, πως ο μετασχηματισμός παραμένει δύσκολος μέσα από δημοκρατικές μεθόδους, διότι η κοινωνική συναίνεση δεν θα μπορούσε να διατηρηθεί για μεγάλο διάστημα χωρίς τα αντίστοιχα επιτεύγματα. Δεύτερον, πως η στρατηγική μετασχηματισμού θα πρέπει να είναι μακροπρόθεσμη και άρα απαιτεί τον συμβιωτικό μετασχηματισμό, δηλαδή την οικοδόμηση των δομών και των μηχανισμών που θα κληθούν να αντικαταστήσουν τους αντίστοιχους καπιταλιστικούς, εντός του καπιταλισμού και σε σύγκρουση με το πνεύμα του.

Και μια τέτοια εξέλιξη ευνοείται όταν υπάρχουν συνθήκες ταξικού συμβιβασμού προς όφελος των εργαζομένων. Οι συλλογικοί δημοκρατικοί θεσμοί δομούνται τότε πιο εύκολα, καθώς, για παράδειγμα, οι εργαζόμενοι έχουν περισσότερα εισοδήματα διαθέσιμα ώστε να μπορούν να ιδρύουν θεσμούς όπως συνεταιρισμοί, οι οποίοι δεν είναι ασφαλώς από μόνοι τους σοσιαλιστική δομή, αλλά αποτελούν μια προεικόνιση αυτής της προοπτικής. Προφανώς όλα τα παραπάνω προϋποθέτουν τους έντονους και νικηφόρους αγώνες των εργαζομένων.

Σ.Π.

Αυστρία: «Εκστρατεία κατά της Δεξιάς»

Συνέδριο, Βιέννη 25-27 Νοεμβρίου 2011

Στις 25-27 Νοεμβρίου 2011 πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης συνέδριο με θέμα «Εκστρατεία κατά της Δεξιάς» (<http://www.offensivegegenrechts.net/?p=611>). Στο συνέδριο που οργανώθηκε από την ομώνυμη πρωτοβουλία του πανεπιστημίου της Βιέννης. Το ευρωπαϊκό δίκτυο transform! europe, διοργανώσε σεμινάριο με θέμα *Ευρώπη, κρίση και η άνοδος της λαϊκιστικής και άκρας δεξιάς* και πάνελ με αντίστοιχο θέμα. Μεταξύ εκείνων που συμμετείχαν ήταν και η Χάρις Τριανταφυλλίδου, συνεργάτρια του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς, η οποία παρουσίασε εισήγηση με θέμα «Η Ακροδεξιά στην Ελλάδα και η συμμετοχή του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση».

Στο περιθώριο του συνεδρίου, η Χάρις Τριανταφυλλίδου πήρε συνέντευξη από τη *Χάνα Λιχτενμπεργκερ*, η οποία είχε καθοριστική συμμετοχή στη διοργάνωσή του:

1. Στις 27 Ιανουαρίου θα πραγματοποιηθεί η καθιερωμένη χοροεσπερίδα του Συνδέσμου Συνεργασίας της Βιέννης (Wiener Kooperationsring). Είσαι μέρος της πρωτοβουλίας «Εκστρατεία κατά της δεξιάς» (Offensive gegen Rechts, <http://www.offensivegegenrechts.net/>) που στόχος της είναι να αποτραπεί η διεξαγωγή αυτής της χοροεσπερίδας. Εξήγησέ μας ποιος είναι ο λόγος για τον οποίο θεωρείτε πως δεν πρέπει να πραγματοποιηθεί αυτή η εκδήλωση:

Η χοροεσπερίδα αυτή, γνωστή ως «WKR Ball» διεξάγεται από το 1952. Η WKR είναι μια οργανωσμοπρέλα όλων των γερμανο-εθνικιστικών συνδέσμων της Βιέννης. Από τα τέλη της δεκαετίας του '80 η χοροεσπερίδα φιλοξενείται στα λεγόμενα «αρχοντικά δωμάτια του Hofburg», δηλαδή στην έδρα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο χορός της WKR είναι μια από τις σημαντικότερες εκδηλώσεις της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς. Στο χορό αυτό παρευρίσκονται πολιτικοί διάφορων πολιτικών φορέων της Ακροδεξιάς, επίσημα δεδηλωμένοι νεοναζί, μέλη γερμανο-εθνικιστικών αδελφοτήτων, γνωστοί υποστηρικτές του εθνικοσοσιαλισμού και αρνητές του Ολοκαυτώματος των Εβραίων. Καλεσμένοι του WKR ήταν επανειλημμένα η Μαρίν Λεπέν του γαλλικού Εθνικού Μετώπου (FN), ο Φιλίπ ντε Βίντερ του Vlaams Belang (το μεγαλύτερο εθνικιστικό κόμμα της Φλάνδρας), διάφοροι εκπρόσωποι του NPD, όπως και ο Καταλανός εθνικιστής,

Γιόζεφ Ανγκλάντα Ρους.

Ενώ επισήμως δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της κοινοβουλευτικής Δεξιάς του FPÖ (Κόμμα της Ελευθερίας) και της Άκρας Δεξιάς, την τελευταία Παρασκευή του Ιανουαρίου συγκεντρώνονται, γλεντούν και χορεύουν αρμονικά οι μεν παρέα με τους δε.

Το 2010, η νομίμως διεξαχθείσα διαδήλωση ενάντια στη χοροεσπερίδα της WKR είχε περικυκλωθεί για ώρες από την αστυνομία και 500 διαδηλωτές τιμωρήθηκαν με διοικητικές ποινές. Το επόμενο έτος είχαν απαγορευθεί όλες οι διαδηλώσεις από την αστυνομία, γεγονός που κατέστησε αδύνατη κάθε επίσημη διαμαρτυρία. Παρόλα αυτά, εκατοντάδες άνθρωποι διαδήλωσαν κατά της χοροεσπερίδας της WKR. Η αστυνομία απάντησε με μαζική καταστολή.

Οι εμπειρίες των ετών 2010 και 2011 μας οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι μόνο μια μεγάλη και ισχυρή αντιφασιστική συμμαχία μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη χοροεσπερίδα της WKR και τελικά να την αποτρέψει. Πρόθεσή μας είναι να γίνει μια δημόσια συζήτηση για τη χοροεσπερίδα αυτή και τη σημασία της. Μακροπρόθεσμα ο στόχος μας είναι η ευαισθητοποίηση της αυστριακής κοινωνίας και η δημιουργία ενός ευρύτερου κινήματος ενάντια στις διάφορες εκφράσεις του ακροδεξιού φάσματος, όπως είναι οι γερμανοεθνικιστικές αδελφότητες στα πανεπιστήμια αλλά και το FPÖ.

Στόχος για το άμεσο μέλλον είναι ωστόσο να ενώσουμε όσους δυνατό περισσότερους φορείς σε μία κοινή πρωτοβουλία και να αποτρέψουμε τη διεξαγωγή της χοροεσπερίδας του WKR.

2. Ήδη από το Νοέμβριο διοργανώθηκε από την πλευρά σας ένα τριήμερο συνέδριο υπό τον τίτλο «Εκστρατεία κατά της Δεξιάς» (Offensive gegen Rechts). Οι προσπάθειές σας μέχρι στιγμής έχουν φέρει κάποια αποτελέσματα και ποιοί είναι οι στόχοι σας για την 27η Ιανουαρίου;

Το στόχο της δημιουργίας μιας ευρύτατης συμμαχίας δεν μπορέσαμε να τον πραγματοποιήσουμε δυστυχώς. Κυρίως επειδή τα παραδοσιακά κόμματα, η κυβέρνηση της πόλης της Βιέννης (αποτελείται από Σοσιαλδημοκράτες και Πράσινους) και οι σημαντικότερες ΜΚΟ, δεν δείχνουν να ενδιαφέρονται πραγματικά για την αποτροπή της χοροεσπερίδας. Τα τελευταία χρόνια η συμμετοχή στις διαμαρτυρίες από την πλευρά των μεγάλων υπαρκτών οργανώσεων ήταν σχεδόν ανύπαρκτη.

Ωστόσο, το γεγονός ότι ακόμα και αυτοί οι φορείς αναγκάστηκαν, και λόγω της πίεσης που υπέστησαν εκ μέρους μας, να τοποθετηθούν και να πάρουν πρωτοβουλίες ενάντια στη χοροεσπερίδα της WKR, αποτελεί μια μεγάλη νίκη για μας.

Η μεγαλύτερη επιτυχία μέχρι στιγμής είναι, ωστόσο, ότι η χοροεσπερίδα της WKR από το 2013 δεν θα διεξάγεται πλέον στο Χόφμπουργκ. Στις αρχές Δεκεμβρίου 2011, η εταιρία που διαχειρίζεται το χώρο της Χόφμπουργκ ανακοίνωσε ότι από το 2013 οι εγκαταστάσεις της δεν θα είναι πλέον διαθέσιμες για τη WKR, καθώς και ότι «δεν θα είχε αντίρρηση αν δεν γίνει η χοροεσπερίδα ούτε το 2012.»

Είμαστε πολύ χαρούμενοι για τις εξελίξεις αυτές. Φαίνεται ότι η αντιφασιστική αντίσταση αποδίδει, έστω και εάν χρειάζεται πολύ μεγάλη προσπάθεια.

Επιπλέον, ακόμα και αν η εκδήλωση της WKR από του χρόνου θα φιλοξενηθεί σε λιγότερο επίσημες εγκαταστάσεις, εμείς θα είμαστε εκεί, για να αποτρέψουμε τη διεξαγωγή της.

3. Στην Ελλάδα, από το Νοέμβριο, το ακροδεξιό κόμμα ΛΑΟΣ συμμετέχει στο νέο κυβερνητικό σχήμα. Τα μεγάλα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι κυρίαρχοι πολιτικοί φορείς έχουν κάνει μεγάλη προσπάθεια για να «αποκαθάρουν» την Ακροδεξιά και να την παρουσιάσουν ως μια αποδεκτή πολιτική δύναμη εντός του δημοκρατικού πλαισίου. Ποιες είναι οι εμπειρίες που έχετε στην Αυστρία με τη συμμετοχή της Άκρας Δεξιάς στην κυβέρνηση και την βαθμιαία αποδοχή της εντός της πολιτικής σκηνής;

Η ιστορία της επιτυχίας του ακροδεξιού Κόμματος της Ελευθερίας (FPÖ) οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον παράγοντα της «κρίσης». Αυτές οι κρίσεις και ρωγμές, που ήταν και είναι συνδεδεμένες με το τέλος του φορντισμού και τη νεοφιλελεύθερη στροφή του συστήματος, προετοίμασαν το έδαφος για την επιτυχία του FPÖ.

Το γεγονός ότι το FPÖ κατόρθωσε να κεφαλαιοποιήσει τις συνθήκες αυτές οφείλεται - εκτός από την έλλειψη μιας αριστερής εναλλακτικής πρότασης, αλλά και την ενσωμάτωση των ακροδεξιών πολιτικών απόψεων από το πολιτικό

κατεστημένο- κατά κύριο λόγο στην αλλαγή της δικής του στρατηγικής: Το Κόμμα της ελευθερίας κατάφερε να διευρύνει τον πυρήνα των ψηφοφόρων του, που αποτελούνταν μέχρι τότε απο αστικά και αγροτικά στρώματα γερμανοεθνικιστικής πολιτικής τοποθέτησης. Κέρδισε υποστηρικτές και έγινε μεγάλο κόμμα όταν επένδυσε συνειδητά στην οικοδόμηση του προφίλ ενός νεανικού, μοντέρνου, αντισυστημικού δεξιού κόμματος. Επίσης επικεντρώθηκε στις ανησυχίες όσων πλήττονται από την κρίση και αποδεσμεύονται από τη νεοφιλελεύθερη πλέον σοσιαλδημοκρατία, η οποία υπήρξε η σημαντικότερη πολιτική δύναμη της μεταπολεμικής Αυστρίας.

Σημαντικότερο εργαλείο του FPÖ ήταν και είναι ένας λαϊκισμός αυταρχικού χαρακτήρα, καθώς ιδεολογικά έχει αναφορές στις εμπειρίες και τις ανάγκες μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας, αλλά και ένας αντιδραστικός, ρατσιστικός λόγος.

Η κυβερνητική συνεργασία του συντηρητικού Λαϊκού Κόμματος της Αυστρίας, ÖVP (Österreichische Volkspartei) με το FPÖ, σήμανε τη αρχή μιας νέα εποχής για το Κόμμα της Ελευθερίας, με αρνητικές συνέπειες για το ίδιο, καθώς η συμμετοχή του στην κυβέρνηση το έφερε αντιμέτωπο με τις αντιφάσεις που το χαρακτηρίζουν τόσο ως προς τις πολιτικές του θέσεις, όσο και σε σχέση με το πολιτικό προσωπικό του.

Μπορούμε να αναφέρουμε δύο βασικές αιτίες για την ενδιάμεση περίοδο εκλογικής υποχώρησης που υπέστη το FPÖ μετά τη συμμετοχή του στο κυβερνητικό σχήμα: Πρώτον, η λεγόμενη «αστική αλλαγή» του 2000, επηρέασε σημαντικά τους συσχετισμούς δύναμης εις βάρος των μέχρι πρότινος βασικών προσδιοριστικών στοιχείων της πολιτικής ταυτότητας του FPÖ. Δεύτερον, η πολιτική που ακολούθησε το FPÖ στην κυβέρνηση, δηλαδή η νεοφιλελεύθερη αποδόμηση των κοινωνικών κεκτημένων και των εργασιακών δικαιωμάτων, η ξαφνική φιλοευρωπαϊκή του πορεία, η πελαταιακή του στρατηγική σε σχέση με το πολιτικό προσωπικό κλπ διέλυσαν τις ελπίδες όσων είχαν πιστέψει, ότι αυτό το κόμμα θα ασκούσε μια πολιτική προς όφελος των «από κάτω» και των εργαζόμενων.

Αυτό ακριβώς πρέπει να αποτελέσει, κατά τη γνώμη της Ομάδας Perspektiven της οποίας είμαι μέλος, και το κομβικό σημείο δραστηριοποίησης της Αριστεράς. Πρέπει το κοινωνικό ζήτημα να τεθεί από αριστερή σκοπιά μέσα από το σχηματισμό ενός ενωτικού μετώπου αριστερών και προοδευτικών δυνάμεων, συνδικάτων, αριστερών σοσιαλδημοκρατών και ριζοσπαστών οικολόγων. Σημείο αναφοράς για μας είναι το κόμμα Γερμανική Αριστερά (Die Linke), αν και γνωρίζουμε ότι οι συσχετισμοί δύναμης στη χώρα μας διαφέρουν σε σημαντικό βαθμό από εκείνους της Γερμανία.

* Η *Χάνα Λιχτενμπέργερ* (1988) είναι πολιτική επιστήμονας με ειδίκευση στη διεθνή πολιτική. Διδάσκει στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και δραστηριοποιείται στην

ομάδα στην ομάδα Perspektiven («Προοπτική», <http://www.perspektiven-online.at/>) και είναι μέρος της πρωτοβουλίας „Εκστρατεία κατά της Δεξιάς“.

Πολιτικά σεμινάρια με την Νεολαία ΣΥΝ

Μέλη του Ινστιτούτου Νίκος Πουλιαντζάς σε συνεργασία με στελέχη της Νεολαίας ΣΥΝ, διοργάνωσαν σειρά πολιτικών σεμιναρίων που απευθύνονταν στα μέλη της Οργάνωσης. Τα σεμινάρια εκτείνονταν σε μεγάλο θεματικό εύρος. Περιελάμβαναν ζητήματα που παραδοσιακά απασχολούν τα αριστερά ακροατήρια, όπως η ιστορία της Ελληνικής Αριστεράς, η πολιτική οικονομία και η μαρξιστική οπτική των καπιταλιστικών κρίσεων. Επίσης, καταπιάνονταν με σειρά θεμάτων που αποτελούν ιδιαίτερα ταυτοτικά χαρακτηριστικά του χώρου της Ριζοσπαστικής και Ανανεωτικής Αριστεράς, όπως η αναζήτηση νέων μορφών οργάνωσης της οικονομικής και παραγωγικής διαδικασίας (Αποανάπτυξη, Οικονομία των Αναγκών), καθώς και ζητήματα σχετικά με τις λεγόμενες δευτερεύουσες αντιθέσεις, όπως η έμφυλη διάσταση των κοινωνικών σχέσεων εξουσίας. Στο προσεχές διάστημα θα διοργανωθούν και νέα σεμινάρια με νέες θεματικές.

Σ.Π.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ TRANSFORM!

Το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς συνδιαμορφώνει κάθε χρόνο το πρόγραμμα εργασίας του δικτύου transform! europe. Τα τελευταία τρία χρόνια, οι δραστηριότητες του δικτύου έχουν επικεντρωθεί σε δύο βασικά προγράμματα: *Κρίση στην Ευρώπη- Κρίση της Ευρώπης* και *Στρατηγικές προοπτικές της ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Ευρώπη*. Στη βάση αυτή διοργανώνονται, σχεδόν κάθε μήνα, σεμινάρια, συνέδρια, εργαστήρια και συζητήσεις με σκοπό την πολύπλευρη προσέγγιση, αφ' ενός της δομικής καπιταλιστικής κρίσης και αφ'ετέρου της στρατηγικής των κομμάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Η ενότητα Ενημερωτικού Δελτίου *Προγράμματα του transform!* έχει σκοπό να ενημερώνει για τις κυριότερες επεξεργασίες που γίνονται στο πλαίσιο των δύο προγραμμάτων δημοσιεύοντας διάφορα κείμενα και διακινώντας ενδιαφέρουσες ιδέες που αναπτύσσονται στο χώρο της ευρωπαϊκής Αριστεράς.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Απολογισμός της κρίσης της ΕΕ: Άμεση ανάγκη για εναλλακτικές λύσεις
Διήμερη εκδήλωση στις Βρυξέλλες, 8-9 Δεκεμβρίου 2011

Σε μια κρίσιμη καμπή της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η ομάδα εργασίας του δικτύου transform! στις Βρυξέλλες οργάνωσε -σε συνεργασία με το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς- διήμερη εκδήλωση με σκοπό την επεξεργασία κρίσιμων προτάσεων για την Ευρώπη και τους ευρωπαίους εργαζόμενους.

Οι προτάσεις αφορούσαν τρία πεδία: την αντιμετώπιση του δημοκρατικού ελλείμματος στην Ευρώπη και της «ολιγαρχικοποίησης» του τρόπου διακυβέρνησής της όπως αυτή διαμορφώνεται μετά τη Σύνοδο του Οκτωβρίου 2011, τα χαρακτηριστικά και τις προοπτικές ενός νέου χρηματοπιστωτικού συστήματος που θα χρηματοδοτεί την πραγματική οικονομία και θα αντλεί τους στόχους του από τις κοινωνικές ανάγκες, και την αναπτυξιακή πολιτική της ΕΕ στη βάση ενός ευρωπαϊκού «Νιου

Ντιλ» για τον 21ο αιώνα.

Για το πρώτο ζήτημα μίλησαν οι *Τρέβορ Έβανς* από το Πανεπιστήμιο του Βερολίνου και *Γιοχάνες Γιάγκερ* από τη Σχολή Εφαρμοσμένων Επιστημών της Βιέννης. Θέματα σχετικά με την αρχιτεκτονική ενός νέου χρηματοπιστωτικού συστήματος ανέπτυξαν οι: *Χαβιέ Ντουπρέ* από την Ερευνητική Ομάδα για μια Εναλλακτική Οικονομική Στρατηγική που λειτουργεί στο Βέλγιο, *Πέτερ Βαλ* από το Ινστιτούτο για την Παγκόσμια Οικονομία, Οικολογία και Ανάπτυξη στη Γερμανία, και *Νίκος Χουντής*, ευρωβουλευτής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Για το ζήτημα της ανάπτυξης και τα χαρακτηριστικά ενός νέου ευρωπαϊκού Νιου Ντιλ μίλησαν οι: *Ανρί Στερντινιάκ* από τους Συγκλονισμένους Οικονομολόγους (Economistes Atterres) στη Γαλλία, και *Ζακ Ριγκοντιό* από το Ίδρυμα Κοπέρνικος στη Γαλλία.

Ορισμένες από τις εισηγήσεις της εκδήλωσης είναι διαθέσιμες στην ιστοσελίδα του δικτύου transform!. Συγκεκριμένα:

-Η παρουσίαση του *Γιοχάνες Γιάγκερ* για την κατάσταση στην ΕΕ και τις πιθανές εξελίξεις (http://www.transform-network.net/uploads/media/Jaeger_BXL_2011pdf_02.pdf)

<http://www.transform-network.net/el/archiki/article/h-katastasi-tis-krisis-stin-ee-i-amesi-anagkaiotita-g-1.html>)

-Το κείμενο του *Πέτερ Βαλ* για το μέλλον της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης (<http://www.transform-network.net/el/archiki/article/h-katastasi-tis-krisis-stin-ee-i-amesi-anagkaiotita-g-1.html>)

-Τα βασικά σημεία της ομιλίας του *Τρέβορ Έβανς* για το δημοκρατικό έλλειμμα στην Ευρώπη (http://www.transform-network.net/uploads/media/Evans_The_State_of_the_EU_Crisis_Brussels_8.12.11.pdf)

-Ένα κείμενο για τη Νομισματική Ένωση από τους *Λίζα Πάουζ* και *Άξελ Τρουστ* (http://www.transform-network.net/uploads/media/A_European_Clearing_Union_March_2011_02.pdf)

-Η αναλυτική παρουσίαση της εκδήλωσης από την *Ελιζαμπέτ Γκοτιέ* και τον *Ζιγκφρίντο Ραμίρεζ* από το δίκτυο transform! (<http://www.transform-network.net/el/archiki/article/h-katastasi-tis-krisis-stin-ee-i-amesi-anagkaiotita-g-1.html>)

Το απόγευμα της 8ης Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε δημόσια συζήτηση για το ζήτημα του χρέους στην Ευρώπη.

Στην εκδήλωση μίλησαν οι: *Ερίκ Τουσέν* (Επιτροπή για τη Διαγραφή του Χρέους των Χωρών του Τρίτου Κόσμου), *Φιλίπ Βαν Μίλντερ* (Γραμματέας της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργαζομένων Βελγίου) και *Γκυ Τορντέρ* (Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής Χριστιανικών Συνδικάτων του Βελγίου) και *Χάρης Γολέμης* (μέλος του Δ.Σ. του δικτύου transform! και διευθυντής του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς).

Στις 9 Δεκεμβρίου η ομάδα εργασίας του δικτύου transform! Βρυξελλών οργάνωσε ημέρα εργασίας με θέμα την εξέταση των ιστορικών, συνταγματικών και οικονομικών προοπτικών της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Η ομάδα εργασίας επεξεργάζεται τις εισηγήσεις για την εξαγωγή των συμπερασμάτων. Περισσότερες πληροφορίες για τη συζήτηση θα βρείτε στην ιστοσελίδα του δικτύου transform! europe (<http://www.transform-network.net/el/nea/keimeno/omada-ergasias-toy-diktyoy-transform-bryxellon-synedrio-201.html>).

Ε.Π.

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μελετώντας τα ευρωπαϊκά κόμματα: Κατακερματισμός και πολυφωνία των κομμάτων της Αριστεράς στην Ευρώπη

Το Μάιο του 2011 στο Βερολίνο, στο πλαίσιο του προγράμματος «Στρατηγικές προοπτικές των κομμάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς», το δίκτυο transform! europe και το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ διοργάνωσαν από κοινού διεθνές σεμινάριο για να μελετήσουν τα ζητήματα του κατακερματισμού και της πολυφωνίας των κομμάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς και τις πολιτικές και κοινωνικές συμμαχίες των κομμάτων αυτών.

Στην ιστοσελίδα του transform! ([http://www.transform-network.net/en/projects/displayprojects.html?tx_ttnews\[tt_news\]=1051&CHash=b56251fbad571dc216f07d240c3354fe](http://www.transform-network.net/en/projects/displayprojects.html?tx_ttnews[tt_news]=1051&CHash=b56251fbad571dc216f07d240c3354fe)) είναι διαθέσιμες ορισμένες από τις εισηγήσεις που παρουσιάστηκαν στο σεμινάριο:

- Κατακερματισμός και πολυφωνία των αριστερών κομμάτων στην Ευρώπη. Της *Κορνήλια Χίλντερμπραντ*

- Προβλήματα και προοπτικές της συμμαχίας του ΣΥΡΙΖΑ. Της *Χάρη Γολέμη*

- Περιγραφή της Κατάστασης στο Μπλόκο. Της *Κάρμεν Χιλάριο*

- Η κατάσταση στο Die Linke. Της *Κορνήλια Χίλντερμπραντ*

- Αριστερά κόμματα στην κυβέρνηση, η νορβηγική εμπειρία (2005 – 2011). Της *Νταγκ Σέιρσταντ*

- Τα κόμματα ως ινστιτούτα που συνδέουν τις μάζες. Η εμπειρία της Κομμουνιστικής Επανάστασης στην Ιταλία. Της *Μίμο Πορκάρο*

- Το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς μετά το 3ο συνέδριο. Της *Ζαν Φρανσουά Γκω*.

Στο επόμενο διάστημα οι δύο φορείς πρόκειται να προχωρήσουν στην έκδοση ενός τόμου, στα αγγλικά και στα γερμανικά, που θα περιλαμβάνει ορισμένες από τις εισηγήσεις που παρουσιάστηκαν στο σεμινάριο. Το βιβλίο θα επιχειρήσει να καταγράψει και να απαντήσει στις προκλήσεις που προκύπτουν από την εγγενή πολυμορφία των αριστερών κομμάτων στην Ευρώπη, καθώς και στο κομβικό ζήτημα της υπέρβασης του προκύπτοντος κατακερματισμού.

Στην προσπάθεια αυτή πέρα από μια σειρά θεωρητικών προσεγγίσεων που θα καταλαμβάνουν το πρώτο μέρος του βιβλίου και θέτουν τους όρους της συζήτησης θα περιλαμβάνονται και αρκετά άρθρα που περιγράφουν υπό το πρίσμα των παραπάνω ερωτημάτων την κατάσταση σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες (Ελλάδα, Γαλλία, Πορτογαλία, Γερμανία, Σουηδία, Δανία, Νορβηγία, Ιταλία).

Τέλος, ο τόμος θα φιλοξενεί και παρεμβάσεις των *Χέλμουτ Σόλτς*, ευρωβουλευτή του Die Linke και μέλος της εκτελεστικής επιτροπής του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ), και της *Ζαν Φρανσουά Γκω*, μέλος της Εθνικής Διεύθυνσης του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος και της εκτελεστικής επιτροπής του ΚΕΑ, οι οποίοι τοποθετούν τα υπό εξέταση ζητήματα από την σκοπιά των εξελίξεων και της κατάστασης στο ΚΕΑ.

Β.Λ.

Μετά από απόφαση της Συντακτικής Ομάδας, το Ενημερωτικό Δελτίο θα περιλαμβάνει πληροφορίες για τις εκδόσεις κυρίως, αλλά όχι μόνο, του *IN7* και του *transform!* Όπως ίσως είναι γνωστό, το *IN7* εκδίδει μόνο του δύο σειρές: τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ με κείμενα που βασίζονται σε εισηγήσεις διαφόρων εκδηλώσεων του Ινστιτούτου και τους ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ με επιλεγμένα κείμενα γενικότερου ενδιαφέροντος. Τα περισσότερα βιβλία αυτών των σειρών δεν κυκλοφορούν στην αγορά. Επιπλέον, το Ινστιτούτο εκδίδει βιβλία από κοινού με διάφορους εκδοτικούς οίκους. Στο παρελθόν αυτό συνέβη με το ΘΕΜΕΛΙΟ, το ΒΙΒΛΙΟΡΑΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ενώ σήμερα υπάρχει στενή σχέση συνεργασίας με τον εκδοτικό οίκο ΝΗΣΟΣ, προϊόν της οποίας είναι μεταξύ άλλων και η ελληνική έκδοση του περιοδικού *transform!*. Αναλυτικές πληροφορίες για όλες τις νέες, αλλά και τις παλιές εκδόσεις υπάρχουν στον ιστότοπο του Ινστιτούτου.

Ζητήματα προτεραιοτήτων

Πέτρος Λινάρδος-Ρυλμόν, Διανοητική εργασία, κοινωνικά κινήματα και έξοδος από την κρίση (πρόλογος: Σάββας Ρομπόλης), εκδ. Τόπος, Αθήνα, σσ. 125

Με την εξαίρεση ορισμένων σημαντικών τίτλων και πρακτικών «αντι-παραδειγμάτων», ο πέραν του νεοφιλελεύθερου οικονομισμού προβληματισμός για την κρίση χαρακτηρίζεται από οικονομικοκεντρικές ως επί το πλείστον παρεμβάσεις, βασική μέριμνα των οποίων είναι, άλλοτε η υποστήριξη ενός από τους πόλους του διλήμματος «ευρώ ή δραχμή», άλλοτε η εκπόνηση

σχεδίων «παραγωγικής ανασυγκρότησης», βγαλμένων από τα χρόνια της σοσιαλδημοκρατικής παρένθεσης. Σήμα-κατατεθέν σχεδόν όλων τους, μια εξιστόρηση του «πώς φτάσαμε ως εδώ» που ξεκινά απαρεγκλίτως από τα όρια που θέτουν στους «από κάτω» το κράτος και το κεφάλαιο.

Το βιβλίο του *Πέτρου Ρυλμόν* αξίζει να διαβαστεί και να συζητηθεί ακριβώς γιατί αποτελεί εξαίρεση στον κανόνα αυτό. Πρόκειται για ένα βιβλίο γραμμένο από τη σκοπιά της (όλο και σημαντικότερης, κοινωνικά, διανοητικής) εργασίας και, την ίδια στιγμή, για μια αφήγηση της κρίσης και των δυνατοτήτων αντιμετώπισής της, η οποία ξεκινά από την εργασία: από το «ίχνος» που άφησαν οι ανάγκες και οι ικανότητες των εργαζομένων στον τρόπο οργάνωσης της παραγωγικής διαδικασίας μετά το φορντισμό• από την αποτυχία μιας ιδεολογικοπολιτικά αυταρέσκης Αριστεράς να παρακολουθήσει και να επηρεάσει αυτή την εξέλιξη (λόγω της προσκόλλησής της στις αναλύσεις, τα ιεραρχικά οργανωτικά μοντέλα και το επαναστατικό «υπόδειγμα» του 20ου αιώνα)• από τις δυνατότητες που προσφέρει σήμερα για την κοινωνική χειραφέτηση και την ανάσχεση της κλιματικής αλ-

λαγής η «μαζική διανοητικότητα», η εμπλοκή δηλαδή πολλών ανθρώπων, ομάδων και κινήματων στην κατανόηση ότι «υπάρχει πρόβλημα στον τρόπο που κατανοούμε το πρόβλημα».

Η «μεθοδολογική» προτεραιότητα που δίνεται στην εργατική ταξική πάλη και τα κοινωνικά κινήματα, έναντι της αστικής ταξικής πάλης και των συναφών κρατικών στρατηγικών, είναι αναγνωριστική της προσπάθειας ενός θεωρητικού ρεύματος να πάει πέρα από τον κρατοκεντρισμό —είτε του ληγμένου πλέον σοσιαλδημοκρατικού συμβολαίου, είτε της παντοδύναμης επαναστατικής εξουσίας—, επικεντρώνοντας στο συλλογικό «δύναμαι να», στις γνώσεις και στις δυνατότητες που διαθέτουμε ήδη, ώστε να μπορούμε να θέτουμε από σήμερα το ζήτημα μιας οργάνωσης της κοινωνίας μετά το κεφάλαιο. Το σημαντικό: κάνοντας την επιλογή αυτή, ο Ρυλμόν αποστασιοποιείται συμμετρικά, τόσο από την υπεραισιοδοξία των θεωρητικών του μεταμοντέρνου καπιταλισμού, όσο και από έναν κακώς εννοούμενο πολιτικό ρεαλισμό που συχνά χαρακτηρίζει τοποθετήσεις του Νέγκρι.

Για το συγγραφέα, η κρίση νοείται ως αρνητική εξέλιξη κοινωνικά κρίσιμων μεγεθών (απασχόληση, κοινωνικό κράτος, συνθήκες εργασίας, δικαιώματα), «αλλά με κανέναν τρόπο ως κρίση της μορφής ηγεμονίας ή του συστήματος διακυβέρνησης» (σ. 57)• την ίδια στιγμή, ο ίδιος τεκμηριώνει επαρκώς μια «αισιοδοξία των δυνατοτήτων», για ένα ανατρεπτικό εγχείρημα που, σε αντίθεση με την εμπειρία των προγενέστερων, θα σέβεται τη δημοκρατία.

Αξιοποιώντας τη θεωρητική παραγωγή του μεταεργατισμού, αλλά και την πολύχρονη ερευνητική του δραστηριότητα, ο *Ρυλμόν* είναι απολύτως ενήμερος για τα «δομικά εμπόδια», τους τρόπους δηλαδή με τους οποίους το κεφάλαιο διαχειρίζεται την αυξανόμενη κοινωνική «σημασία» της διανοητικής εργασίας. Στα χρόνια που οι τεχνικές του μάνατζμεντ αναζητούν μεθόδους ώστε «η ψυχή του εργάτη να είναι μέρος της επιχείρησης», οι υψηλές αμοιβές στα “golden boys” συνιστούν την άλλη όψη της προλεταριοποίησης και της μαζικής ανεργίας, ενώ εξατομίκευση της διανοητικής εργασίας (γνωσιακός τεύλορισμός) και ιδιωτικοποίηση των εκπαιδευτικών και ερευνητικών ιδρυμάτων, είναι οι τρόποι με τους οποίους επιχειρείται να ανασχεθούν η άνοδος του μορφωτικού επιπέδου των πληθυσμών, καθώς και η συλλογική αξιοποίηση του γνωστικού κεφαλαίου που συσσωρεύουν οι σημερινές κοινωνίες (σ. 71).

Ωστόσο, παρά τα προφανή εμπόδια που θέτει η «δομή», το μείζον παραμένουν οι ευκαιρίες. Ενώ, λοιπόν, η μέχρι πρότινος συμμαχία του κεφαλαίου με τα πιο μορ-

φωμένα στρώματα της εργατικής τάξης διαρρηγνύεται, και καθώς η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής συνδέεται όλο και πιο στενά με ανταγωνιστικές στρατηγικές για την αξιοποίηση της γνώσης, τα κοινωνικά κινήματα έχουν στις μέρες μας σημαντικές δυνατότητες να παρέμβουν — ξεκινώντας από το ειδικό και το τοπικά σημαντικό, αξιοποιώντας τη συλλογική εμπειρογνωμοσύνη και επιδιώκοντας ευρείες/ηγεμονικές κοινωνικές συμμαχίες. Πρόκειται για μέθοδο που, όπως σημειώνει ο *Ρυλμόν*, συχνά υπερβαίνει τις δυνατότητες και τις προτεραιότητες που θέτουν —«επειδή αυτοί ξέρουν»— οι «εμπειρογνώμονες» των οργανώσεων της Αριστεράς.

Οι ενδιαφερόμενες/οι μπορούν να βρουν στο Red Notebook το πρώτο, πέμπτο και έκτο κεφάλαιο του βιβλίου. Την Παρασκευή 3 Φεβρουαρίου στις 8.30 μ.μ., τα «Ενθέματα» και το Red Notebook διοργανώνουν εκδήλωση-παρουσίαση του βιβλίου στο Γραφειοεντευκτήριο των Ενθεμάτων (Βαλτετσίου 50-52, Εξάρχεια). Το βιβλίο θα παρουσιάσουν ο συγγραφέας και ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Βασίλης Μουλόπουλος.

Δημοσθένης Παπαδάτος- Αναγνωστόπουλος

Το 9ο τεύχος του περιοδικού transform!

Κυκλοφόρησε στα ελληνικά το 9ο τεύχος του περιοδικού transform!. Σε αυτό το τεύχος γίνεται μία προσπάθεια ανανέωσης της ελληνικής έκδοσης, καθώς ένα σημαντικό μέρος της ύλης αποτελείται από άρθρα τα οποία έχει επιλέξει η νέα συντακτική ομάδα της ελληνικής έκδοσης του περιοδικού. Ο βασικός θεματικός πυρήνας της έκδοσης έχει τίτλο «Υπάρχει μέλλον για την Ευρώπη;» και συνοδεύεται από αφιερώματα για την κρίση στην Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση και για την Ακροδεξιά. Επιπλέον το νέο τεύχος περιλαμβάνει ανταποκρίσεις για τις εκλογές στην Αίγυπτο, για το φοιτητικό κίνημα στη Χιλή, αναλύσεις για τις πολιτικές εξελίξεις σε Γαλλία, Δανία, Τσεχία, Ιταλία και δύο δοκίμια για τη σχέση Αριστεράς, Δημοκρατίας και Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Περιεχόμενα	Διαγραφή χρεών και κινηματικές προϋποθέσεις στην Ελλάδα και την Ευρώπη, <i>Πέτρος Λινάρδος Ρυλμόν</i>	Πολιτικές εξελίξεις στην Αίγυπτο: Από την επανάσταση στις εκλογές, <i>Θανάσης Θεοδώρου, Δημήτρης Παπανικολόπουλος, Μαρίνα Παπανικολοπούλου, Βασίλης Ρόγγας</i>
Σημείωμα του συντονιστή έκδοσης	Οι ιδιαιτερότητες της ελληνικής κρίσης, <i>Δημήτρης Παπανικολόπουλος, Γιώργος Τσιριδής</i>	Το μέτωπο της αριστεράς. Η πρόκληση μιας πραγματικής λαϊκής δυναμικής, <i>Ντομινίκ Κροζά</i>
Εισαγωγή στην ελληνική έκδοση	Η Ευρώπη και ο κόσμος σε κίνηση	Μεταρρυθμίσεις στη Δημοκρατία της Τσεχίας – Προς τον κοινωνικό δαρβινισμό, <i>Ιλόνα Σβιχλίκοβα</i>
Δοκίμιο	Η 15η Μαΐου και η Ισπανική Επανάσταση, <i>Αρμάντο Φερνάντεζ Στέινκο</i>	Οι προοδευτικές κυβερνήσεις της Νότιας Αμερικής απέναντι σε νέες προκλήσεις, <i>Βερονίκ Σαντοβάλ</i>
Η Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση και τα διλήμματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς: Προκαταρκτικές σκέψεις, <i>Γεράσιμος Μοσχονάς</i>	Ρευστή δημοκρατία: Η ιταλική επανάσταση του νερού, <i>Τομάζο Φατόρι</i>	Μπορείτε να βρείτε ολόκληρο το τεύχος σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς (http://www.poulantzias.gr/publications.php?id=32&subId=410&PHPSESSID=ac6d4b08485f5d79d4255e7aee8de8fea)
Ευρώπη: Υπάρχει μέλλον;	Χιλή – Το Σύνταγμα και η κρίση της εκπαίδευσης: μια αποφασιστική μάχη, <i>Χουάν Πάμπλο Κάρδενας</i>	
Ένα κραχ όπως μόνο το κεφάλαιο μπορεί: κρίσεις, φούσκες, κερδοσκόποι το 1929 και σήμερα, <i>Φριτς Βέμπερ</i>	«Ο λαός απαιτεί κοινωνική δικαιοσύνη!» - Κοινωνική διαμαρτυρία στο Ισραήλ, <i>Μισέλ Βαρσόφσκι</i>	
Οργανική κρίση του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού: σενάρια, συγκρούσεις, ανταγωνιστικά σχέδια, <i>Ινστιτούτο Κριτικής Κοινωνικής Ανάλυσης (ΙΚΚΑ), Γερμανία</i>	Για την ακροδεξιά	
Η κρίση της Ευρώπης: Στοιχεία πολιτικής στρατηγικής, <i>Ελιζαμπέτ Γκοτιέ</i>	Ο δεξιός λαϊκισμός στην Ευρώπη, <i>Βάλτερ Μπάγκερ</i>	
Η Ευρώπη στο επίκεντρο της νέας φάσης της μεγάλης κρίσης, <i>Γιοαχίμ Μπίσοφ, Μπέρνχαρτ Μίλερ</i>	Κατανοώντας το φαινόμενο Βίλντερ, <i>Άριαν Φλίγκενχαρτ και Χανς βαν Χέινινγκεν</i>	
Κρίση στην Ελλάδα: Δύο χρόνια μετά	Απο τη μεταπολιτική στη μαζική δολοφονία. Ένας νέος δεξιός εξτρεμισμός, <i>Ματίας Βάγκ</i>	
Το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής, <i>Γιάννης Μπαλαμπανίδης</i>	Δεξιός λαϊκισμός και στη Γερμανία;, <i>Γκέρντ Βίγκελ</i>	
Η αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και του μοντέλου απασχόλησης στην Ελλάδα, <i>Μαρία Καραμεσίνη</i>	Ανταποκρίσεις	
	Οι εκλογές στη Δανία και η νέα κυβέρνηση, <i>Ίνγκερ Β. Γιόχανσεν</i>	

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

«Λαοί της Ευρώπης, Ενωθείτε!»

Θερινό Πανεπιστήμιο της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, 18-22 Ιουλίου 2012

Στην Πορταριά του Πηλίου, θα πραγματοποιηθεί στις 18-22 Ιουλίου, το 6ο ετήσιο Θερινό Πανεπιστήμιο που συνδιοργανώνουν κάθε καλοκαίρι το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) και το δίκτυο ινστιτούτων πολιτικού προβληματισμού, Transform! Europe. Θερινό Πανεπιστήμιο 2012 της Ευρωπαϊκής Αριστεράς:

Μια μέρα νωρίτερα, στις 17 Ιουλίου, θα γίνει, στο ίδιο μέρος, η καθιερωμένη πανευρωπαϊκή συνάντηση του Φεμινιστικού Δικτύου του ΚΕΑ (EL FEM), που κάθε καλοκαίρι αποτελεί τον «προπομπό» των εκδηλώσεων του «Θερινού Πανεπιστημίου».

Το φετινό «Θερινό Πανεπιστήμιο», που θα φιλοξενήσει πάνω από 300 άτομα από ολόκληρη την Ευρώπη, ανάμεσα τους και διακεκριμένους διανοητές, ερευνητές και πολιτικές προσωπικότητες, αναμένεται να επικεντρώσει τις αναλύσεις του στις ραγδαίες εξελίξεις και τα πρωτοφανή δομικά, κρισιακά φαινόμενα στην Ευρώπη και τον κόσμο, αγγίζοντας τα τόσο από πολιτική όσο, κυρίως, από θεωρητική, στρατηγική και ιστορική σκοπιά.

Ένας από τους βασικούς στόχους «Θερινού Πανεπιστημίου» είναι η προώθηση μιας «εκπαιδευτικής» διαδικασίας για τους συμμετέχοντες και ιδιαίτερα για τους νεότε-

ρους ακτιβιστές της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, των οποίων η παρουσία στο «Θερινό Πανεπιστήμιο» γίνεται χρόνο με το χρόνο εντονότερη. Παράλληλα, ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί φέτος στην γνωριμία των συμμετεχόντων με την περιοχή και τη χώρα που τους φιλοξενεί, με βασικό στόχο να αναδειχθούν όχι μόνο οι συνέπειες της κρίσης στην Ελλάδα, αλλά και οι πολύμορφες πρωτοβουλίες αντίστασης και αλληλεγγύης που αναπτύσσονται σε τοπικό, περιφερειακό και εθνικό επίπεδο. Η επιδίωξη των διοργανωτών είναι το χαμηλό κόστος συμμετοχής, ώστε η διοργάνωση να είναι ευκολότερα προσβάσιμη και για ακτιβιστές/στριες που αντιμετωπίζουν σήμερα τις σφοδρότατες συνέπειες της κρίσης τόσο στην Ελλάδα όσο και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες.

Το τελικό πρόγραμμα του Θερινού Πανεπιστημίου θα οριστικοποιηθεί στις αρχές Φεβρουαρίου, ώστε να ξεκινήσει από νωρίς η συλλογή συμμετοχών, με την ευθύνη της Ευρωπαϊκής Οργανωτικής Επιτροπής.

Γ.Μ.

transform! 09, Ευρώπη: Υπάρχει μέλλον;

Εκδήλωση στο στέκι της Νεολαίας Συνασπισμού, 17 Φεβρουαρίου 2012

Με αφορμή την έκδοση του 9ου τεύχους του περιοδικού transform! στα ελληνικά το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς, τα Ενθέματα και το Red Notebook διοργανώνουν στις 17 Φεβρουαρίου εκδήλωση με θέμα «Αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και κινηματικές εξελίξεις στην Ελλάδα». Η εκδήλωση θα γίνει στο στέκι της Νεολαίας Συνασπισμού (Θεμιστοκλέους 52), την Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου, στις 7 το βράδυ. Θα μιλήσουν η *Μαρία Καραμεσίνη* και ο *Πέτρος Λινάρδος Ρυλμόν* μέλη της ελληνικής συντακτικής επιτροπής του περιοδικού, άρθρα των οποίων περιλαμβάνονται στο αφιέρωμα του τελευταίου τεύχους του περιοδικού για την ελληνική κρίση.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Από το Δεκέμβριο του 2011, το Ενημερωτικό Δελτίο του *Ινστιτούτου Νίκος Πουλιαντζάς* φιλοξενεί την ενότητα *Ειδήσεις από την Ευρωπαϊκή Αριστερά*. Στην ενότητα αυτή περιλαμβάνονται νέα και ανακοινώσεις που αφορούν τη δραστηριότητα του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) και των κομμάτων-μελών της. Τα νέα (κατα)γράφει ο Γιάννης Μπουρνούς, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΚΕΑ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011- ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012

Ισπανία: Και εγένετο κίνημα "Δεν Πληρώνω!" (15/1)

Από τη Μαδρίτη ξεκίνησε τη δράση του το ισπανικό κίνημα «Δεν Πληρώνω!» ("Yo No Pago"), που συγκροτήθηκε εμπνεόμενο από τα αντίστοιχα κινήματα της Ελλάδας και με αφορμή τις υπέρογκες αυξήσεις (κατά 50%) στις τιμές των εισιτηρίων σε όλα τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Στις 15/1, μια ομάδα περίπου 30 μελών του κινήματος "Yo No Pago" επιχείρησαν να εισέλθουν διαδηλώνοντας και χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο στον σταθμό Callao του μετρό της Μαδρίτης, όπου και αντιμετωπίστηκαν με σκληρή καταστολή από τη ισπανική αστυνομία.

Βίντεο από τον ακτιβισμό μετρό της Μαδρίτης:
<http://www.youtube.com/watch?v=7PdOXcOUVq8>

Ισπανία: Έναρξη της καμπάνιας της Ενωμένης Αριστεράς για τις Περιφερειακές Εκλογές στην Ανδαλουσία (18/1)

Με κεντρικό σύνθημα «Ανδαλουσία, ήρθε η ώρα: Εξεγερθείτε!» ξεκίνησε επίσημα στις 18/1 η προεκλογική εκστρατεία της Ενωμένης Αριστεράς Ανδαλουσίας (IULV-CA) για τις επερχόμενες Περιφερειακές Εκλογές, που θα διεξαχθούν στις 25 Μαρτίου 2012.

Σε συνέντευξη τύπου της Ενωμένης Αριστεράς (ΕΑ), ο Γενικός Συντονιστής της του κόμματος στην Ανδαλουσία, *Ντιέγο Βαλντέρας* παρουσίασε την προεκλογική καμπάνια του κόμματος, που ως κεντρικό της στόχο έχει την "εξέγερση ενάντια στο δικομματισμό" και τις περικοπές που έγιναν από τη σοσιαλιστική κυβέρνηση Θαπατέρο και συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, από την δεξιά κυβέρνηση του Ραχόι.

Στο πρόγραμμα της ΕΑ για την Ανδαλουσία περιλαμβάνεται η δημιουργία 500.000 θέσεων εργασίας σε όλη την περιφέρεια στα επόμενα 5 χρόνια, μέσω της κατάρτισης ενός μεγάλου «οικονομικού και κοινωνικού συμβολαίου» «εταξύ όλων των αρμόδιων φορέων».

Στόχος της ΕΑ είναι η προεκλογική της εκστρατεία να βρίσκεται σε διαρκή σύνδεση με τους πολίτες και τα προβλήματά τους, το κυριότερο από τα οποία είναι η ανεργία.

Ρεπορτάζ από τη σελίδα της Ενωμένης Αριστεράς Ανδαλουσίας:

<http://www.iuandalucia.org/andaluc%C3%AD-ya-es-hora-reb%C3%A9late-eslogan-la-campa%C3%B1-iulv-ca>

Γαλλία: Δήλωση του *Zan Λικ Μελανσόν* για την υποβάθμιση της Γαλλίας από την *Standard & Poor's* (13/1)

Αμέσως μετά την υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Γαλλίας από τον οίκο αξιολόγησης *Standard & Poor's*, ο, συμπρόεδρος του «Κόμματος της Αριστεράς» (*Parti de Gauche-PG*), ευρωβουλευτής και υποψήφιος του «Μετώπου της Αριστεράς» (*Front de Gauche*) στις Προεδρικές Εκλογές του 2012, *Zan Λικ Μελανσόν*, δήλωσε: «Ο οίκος αξιολόγησης *Standard & Poor's* κήρυξε οικονομικό πόλεμο κατά της Γαλλίας. Πρέπει να αντισταθούμε. Η υποχώρηση στις χρηματαγορές απλώς μεγαλώνει τις ορέξεις της, όπως αποδείχθηκε και στην Ελλάδα. Πρέπει να αντεπιτεθούμε. Πρέπει η Κεντρική Τράπεζα να ανακοινώσει άμεσα πως θα χορηγήσει δάνειο στη Γαλλία με πολύ χαμηλό επιτόκιο. Αν αυτό δεν γίνει, θα πρέπει να ανασταλεί η γαλλική συμμετοχή στον προϋπολογισμό της ΕΕ και να καλυφθούν οι επόμενες δόσεις με ένα δάνειο που θα επιβληθεί στις γαλλικές τράπεζες, οι οποίες μέχρι τώρα έπαιρναν υπέρογκα ποσά από την ΕΚΤ. Ο πόλεμος ανάμεσα στο μεγάλο κεφάλαιο και το λαό έχει αρχίσει. Ο καθένας πρέπει τώρα να επιλέξει πλευρά, δίχως δισταγμό».

Κύπρος: Το ΑΚΕΛ για τα αποτελέσματα των Δημοτικών Εκλογών (18/12/11)

Οι Τοπικές Εκλογές στην Κύπρο έγιναν στις 18/12/11, υπό εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, μετά τις ασφυκτικές πιέσεις που δέχθηκε η προεδρεία *Χριστόφια*, μετά την έκρηξη στη ναυτική βάση στο Μαρί τον Ιούλιο, αλλά και την όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης (τα δύο ζητήματα αποτέλεσαν βασικό μέρος της προεκλογικής ατζέντας). Τα κόμματα της δεξιάς επιχείρησαν να μετατρέψουν τις Τοπικές Εκλογές σε γενική πολιτική μάχη εναντίον της κυβέρνησης *Χριστόφια*. Ο βασικός αντίπαλος του ΑΚΕΛ, ο Δημοκρατικός Συναγερμός (ΔΗΣΥ) επιχείρησε να μετατρέψει τις εκλογές σε "δημοψήφισμα" εν όψει των Προεδρικών Εκλογών, που θα διεξαχθούν τον Φεβρουάριο του 2013.

Σύμφωνα με τα επίσημα τελικά αποτελέσματα, σε σύνολο 39 Δήμων, το ΑΚΕΛ εξέλεξε 8 δημάρχους-μέλη του, 8 δήμαρχοι εξελέγησαν με τη στήριξη του κόμματος, ενώ άλλοι δήμαρχοι εξελέγησαν μέσα από ευρύτερους συνδυασμούς που στήριξε και το ΑΚΕΛ. Το ΑΚΕΛ εξέλεξε 129 δημοτικούς συμβούλους (είχε εκλέξει 124 στους αντίστοιχους Δήμους το 2006). Τέλος, στους νέους Δήμους, όπου διεξήχθησαν εκλογές για πρώτη φορά, το ΑΚΕΛ εξέλεξε 16 Δημοτικούς Συμβούλους.

Ο ΔΗΣΥ παρουσίασε μεγάλη αύξηση σε ποσοστά και αριθμό εκλεγμένων, ενώ μείωση των εκλογικών τους επιδόσεων είχαν το Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΗΚΟ) και οι σοσιαλδημοκράτες της ΕΔΕΚ. Η αποχή άγγιξε επίπεδα ρεκόρ για τα κυπριακά δεδομένα, φτάνοντας και υπερβαίνοντας το 30%.

Δήλωση του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ, *Αντρου Κυπριανού*, για τα αποτελέσματα των Τοπικών Εκλογών:

http://www.akel.org.cy/nqcontent.cfm?a_

Εκλογή του Γερμανού Σοσιαλδημοκράτη *Μάρτιν Σούλτς* στη θέση του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου- Αντιδράσεις Ευρωβουλευτών της Ευρωπαϊκής Αριστεράς (17/1)

Με μια ιδιαίτερα καυστική δήλωση σχολίασε ο Ευρωβουλευτής του γαλλικού «Μετώπου της Αριστεράς» και της Ομάδας GUE/NGL, *Ζαν Λικ Μελανσόν*, την από κοινού στήριξη του Γερμανού Σοσιαλδημοκράτη *Μάρτιν Σουλτς* από τους Ευρωπαίους Σοσιαλιστικές και το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, για την εκλογή του στη θέση του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο *Μελανσόν* δήλωσε: «Η εκλογή του *Μάρτιν Σουλτς* γράφει με κεφαλαία γράμματα τη σύγκλιση μεταξύ των Σοσιαλιστών και της Δεξιάς στην Ευρώπη. Δεν θα βρισκομαι στο Στρασβούργο (σ.σ: στην ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου) το πρωί της Τρίτης, 17 Ιανουαρίου. Καλύτερα! Είμαι πολύ χαρούμενος που δεν θα πάρω μέρος στην μασκαράτα της εκλογής του Σοσιαλδημοκράτη *Μάρτιν Σουλτς*, υποψηφίου των Σοσιαλιστών και της Δεξιάς, που παρουσιάζεται από κοινού από τα δύο κόμματα για την Προεδρία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Καταδικάζω αυτή τη σύγκλιση στα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα μεταξύ των Σοσιαλιστών και της Δεξιάς. Σε μια περίοδο που γινόμαστε μάρτυρες της χρηματοπιστωτικής επιθετικότητας εναντίον των λαών γενικά και της Γαλλίας ειδικότερα,

δεν θα δώσω τη στήριξή μου σε αυτή τη συνεργασία χωρίς αρχές. Η Ένωση του «Ναι» στη Συνθήκη της Λισσαβόνας έγινε τώρα Ένωση του «Ναι» στη λιτότητα και το νεοφιλελευθερισμό!

Ο *Μάρτιν Σουλτς* είναι μια γκροτέσκα καρικατούρα. Μεταξύ άλλων έχει ψηφίσει υπέρ της επιβολής κυρώσεων για υπερβάσεις στα ελλείμματα, υπέρ της παραχώρησης νέων εξουσιών στους οίκους αξιολόγησης, υπέρ της απελευθέρωσης του φυσικού αερίου και των σιδηροδρόμων, για να μην αναφέρω την Οδηγία για τις Υπηρεσίες. Ο *Σουλτς* ψήφισε υπέρ του απερχόμενου δεξιού Προέδρου του Κοινοβουλίου. Επιβραβεύεται για τις έμπιστες υπηρεσίες του. Αλλά όχι με την ψήφο μου!»

Αντίστοιχη δήλωση κριτικής (με τίτλο «Νέος Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου – Ίδιες πολιτικές») έκανε και ο Ευρωβουλευτής της Ενωμένης Αριστεράς Ισπανίας, *Βίλι Μέγιερ*:

<http://www.willymeyer.es/index.php?sec=15&l=es&id=561>

Σύνοδος της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΚΕΑ στο Βερολίνο-Μαζική και κεντρικής σημασίας η παρουσία του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ σε πολύμορφες εκδηλώσεις στο Βερολίνο (13-16/1)

Με αφορμή τη σύνοδο της Εκτελεστικής Επιτροπής του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς στο Βερολίνο (<http://www.syn.gr/gr/keimeno.php?id=25600>) και τις ετήσιες εκδηλώσεις μνήμης για τη δολοφονία της Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Καρλ Λίμπκνεχτ (15/1), η ελληνική αντιπροσωπία είχε την ευκαιρία να πάρει μέρος σε μια σειρά από δημόσιες εκδηλώσεις στη γερμανική πρωτεύουσα:

I) Το πρωί της Κυριακής 15/1, η ελληνική αντιπροσωπία (ΣΥΝ-ΑΚΟΑ) επισκέφθηκε το «Μνημείο των Σοσιαλιστών», όπου ο *Α. Τσίπρας* κατέθεσε στεφάνι ως Αντιπρόεδρος του ΚΕΑ, μαζί με τον Πρόεδρο του ΚΕΑ *Πιέρ Λοράν*, την άλλη Αντιπρόεδρο του ΚΕΑ, *Μαρίζα Ματίας*, τον Πρόεδρο της Ενωμένης Αριστεράς Ισπανίας *Κάγιο Λάρα*, και την ηγεσία της Γερμανικής Αριστεράς (*Κλάους Έρνστ*, *Γκεζίνε Λότζ*, *Όσκαρ Λαφοντέν*, *Γκρέγκορ Γκίζι* κ.α.), προς τιμήν της Ρόζας Λούξεμπουργκ, του Καρλ Λίμπκνεχτ και των άλλων πεσόνητων Γερμανών επαναστατών.

Φωτογραφίες εδώ:

<http://www.die-linke.de/dielinke/mediathek/bilder/2012/>

II) Το μεσημέρι της Κυριακής 15/1, η ελληνική αντιπροσωπία παρευρέθηκε σε μεγάλη πολιτική-πολιτιστική εκδήλωση της Γερμανικής Αριστεράς με τίτλο «Ενάντια στην εξουσία των Τραπεζών» στον κατάμεστο πολυχώρο εκδηλώσεων Volksbune, όπου πραγματοποιή-

θηκαν ομιλίες των δύο συμπροέδρων του Die Linke, *Γκεζίνε Λότζ* και *Κλάους Έρνστ*, του *Όσκαρ Λαφοντέν*, του Προέδρου του ΚΕΑ *Πιέρ Λοράν*, της υπεύθυνης Διεθνών Σχέσεων του ΚΚ Ισπανίας *Μαϊτέ Μόλα*, και του *Α. Τσίπρα*, Προέδρου του ΣΥΝ και της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ.

Το κείμενο της ομιλίας του *Α. Τσίπρα* εδώ: <http://www.syn.gr/gr/keimeno.php?id=25655>

Το βίντεο εδώ (στα Ελληνικά): <http://vimeo.com/35251730>

III) Το βράδυ της Κυριακής 15/1, η Πολιτική Κίνηση Βερολίνου και η Νομαρχιακή Επιτροπή Γερμανίας του ΣΥΝ διοργάνωσαν ανοιχτή εκδήλωση στο Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Βερολίνου, με ομιλητή τον Πρόεδρο του ΣΥΝ και της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ.

Η εκδήλωση ήταν ιδιαίτερα μαζική (150 άτομα γέμισαν το Πολιτιστικό Κέντρο της Ελληνικής Κοινότητας), ενώ χαρακτηριστικό του ενδιαφέροντος και της αγωνίας των παριστάμενων ομογενών για την κατάσταση στην Ελλάδα και την Ευρώπη ήταν το γεγονός ότι η συζήτηση (που έγινε σε ιδιαίτερα φιλικό προς το ΣΥΡΙΖΑ κλίμα), κράτησε 3,5 ώρες.

IV) Τη Δευτέρα 16/1, διοργανώθηκε η ετήσια δημόσια εκδήλωση που πραγματοποιεί η Κοινοβουλευτική Ομάδα της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) κάθε Ιανουάριο, για την έναρξη της νέας χρονιάς. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στον πολυχώρο KOSMOS και την παρακολούθησαν περισσότερα από 600 άτομα. Ομιλητές ήταν οι δύο συμπρόεδροι της Die Linke *Έρνστ* και *Λότζ*, ο Πρόεδρος της ΚΟ της Die Linke *Γκρέγκορ Γκίζι*, και ο Πρόεδρος του ΣΥΝ και της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ *Α. Τσίπρας*.

Η ομιλία του *Α. Τσίπρα* (στα ελληνικά):

<http://www.youtube.com/watch?v=68BoVL2trXw&feature=share>

Για να μαθαίνετε τα νέα του Ινστι-
τούτου Νίκος Πουλαντζάς εγγρα-
φείτε στο μηνιαίο ενημερωτικό
δελτίο στέλνοντας μήνυμα στην
ηλεκτρονική διεύθυνση

info@poulantzas.gr